

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 634.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181701488/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

nu viste det sig, at ingen af Gaardmændene der paa Egen havde noget rigtigt Mod paa at faa ham i deres Brød. Pers frimodige Kritik af de Kaar, hvorunder han og hans Standsfæller maatte leve, havde gaaet som en Skygge foran ham allevegne.

„A ved misæl nok, te du er en dygtig Slidet,“ sa en af de mange, som han henvendte sig til om Plads, „det er ikke det, der er os imell“; men a vil Fanden hugg mæ ett taal mer end jen Kommandostemme indenfor mit Gaardsled, og den jen, det er min egen!“

Overalt blev det lagt ham til Last, af han havde saa megen Omgang med Goj: „For det ved da enhver“, sa man, „te han er den værste Socialist, en kan se for si Øwn. Han spekulerer da ett i andet tidlig og siide end at sætt Folk sammel og faa Mollør og Spetakkel ud af det.“

Per beklaged sig overfor Kild Pejrsen, at han var bleven saa forhad, endda han var sig bevidst ikke at ville andet end alles Ret.

„Ja, a har misæl sagt dig det, bitte Pejr; a har læng set, til hvad Hjørn det vilde gaa. — Men hvad Fanden er det nu ogsaa, I gaar og brygger sammel! En „Tyende-Beskyttelsesforening“, er det ikke saadan I kalder det? Det er jo et Ord, hvormed en kund jag æ Ræv aa æ Grav! Er det nu din Opfindels', eller er det Goj, der har staaet for den Flæskpandekaag'?“

„Aa, den Forening er vi saamænd begge to lige gode om,“ sa Per.

„Jamen hvordan kan I nu vær saa taabelige at tro, te saadan no kan gaa!“ sa Kild heftigt. „Viser I da ett med den Slags Anstalter æ Husbond den største Mistillid, tænkes kan!“

En beskytter æ Dyrer, det er saa si' Sag, for de kan ett selv tale dje Tærre; men ens Tjenestefolk de lider misæl ett af den Sygen; de gaar Fanden taa mæ ett møj længer end de selv har Lyst til.“

„Hvordan kan du nu som en rettænkend og estimiret Mand sidde og føre den Slags Tale, Kild,“ begyndte Per med Bæven i Stemmen, thi det var ham en virkelig Bedrøvelse, at Kild, som han havde saa megen Agtelse for, kunde se saa snæversynet paa hans Hjertesag; „ved du ikke ligesaa vel som en af vi andre, hvor usselt Tjeneste-